Практичний досвід свідчить про те, що найбільш ефективним процес навчання стає у випадку вдалого поєднання викладачем традиційних та нових технологій, що створює на заняттях більш природню атмосферу, знімає шаблонність та надають можливість розкриття індивідуальних здібностей кожного із студентів.

ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ПИСЬМОВОГО ІНОЗЕМНОГО МОВЛЕННЯ ЯК СКЛАДОВОЇ ВТОРИННОЇ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Петрова О.Б., Попова Н.О. (Харків)

Розуміючи антропоцентричний зсув у сучасних мовознавчих науках та зміну їх фундаментальної парадигми, лінгвісти дійсно все глибше аналізують мовленнєву активність у безпосередньому зв'язку мови та людини, її мислення, практичної діяльності. Проблемі формування мовної особистості приділено певну увагу в різноаспектних іноземних та вітчизняних дослідженнях, зокрема, працях Ю.М. Караулова, Й.Л. Вайсгербера, А. Вежбицької, В.І. Карасика, Ф.С. Бацевича, Г.І. Богіна, Є.П. Голобородько, Л.М. Синельникової та ін. Втім, питання розвитку такого складника мовної особистості, як культури іноземного письмового мовлення ще потребує детального розгляду та аналізу.

Дослідники визначають мовну особистість, якздатності та характеристики людини, що бере участь у комунікації, виявляти індивідуальний рівень мовної і мовленнєвої компетенції та представляти себе в суспільстві засобами мови, створюючи та сприймаючи тексти [2, 3]. Актуальною для міжкультурної комунікації є вторинна мовна особистість (Н.Гальскова, І. Халеєва, А. Соломаха], яка оволодіває іншомовною картиною світу для того, щоб зрозуміти іншу культуру та отримати здатність адекватної іншомовної комунікації, зокрема, професійної та наукової. Метою даної роботи є розгляд ролі культури письмового мовлення у формуванні вторинної мовної особистості у студентів немовних університетів під час навчання іноземної мови.

Лінгвопрагматичний підхід виявляє вплив цілей невербальної діяльності на вербальну, взаємодіюмовлення адресанта та адресата. Ефективність комунікації залежить як від мовної, так і комунікативної компетенції мовця; важливою є його спроможність адекватно добирати мовні засоби, успішно конструювати повідомлення, а в письмовому повідомленні бути здатними розгортати повідомлення згідно з усталеними нормами в іншомовній дискурсивній спільноті. У межах викладання іноземної мови професійного спрямування студентів немовних університетів та науковців постає завдання навчання письмової комунікації – написання анотації, резюме, реферату статті англійською мовою, тобто,здатності здійснювати професійне наукове спілкування англійською мовою. Цей аспект передбачає розуміння соціокультурних особливостей іншомовної картини світу. Невід'ємним компонентом навчання є основи жанрової культури іншомовної наукової комунікації, застосування досягнень риторики та стилистики, теорії комунікації та ін. Для викладачів іноземної мови немовних університетів у такому контексті найважливішим є наближення до підготовки умов для формування вторинної мовної особистості, що остаточно є надзичайно складним завданням, яке невід'ємно пов'язано з потребою змін у науковій парадигмі лінгводидактики викладання іноземних мов (Н.Д. Гальскова, Н.І. Гез, А.В. Соломаха, О.В. Хоменко та ін.) [1, 4, 5].

Отже, формування вторинної мовної особистості передбачає оволодіння іноземною мовою для міжкультурної комунікації, що актуально у сучасному глобалізованому світі. Важливо в навчанні опануванню іноземною мовою спиратися на засвоєння соціокультурних норм мовців та їх інтегрування довласної рідномовної картини світу.

Література

1. Гальскова Н.Д. Теория обучения иностранным языкам: лингводидактика и методика / Н. Д. Гальскова, Н. И. Гез. М.: Академия, 2008. 336 с.2. Карасик В.И. Дискурсивная персонология / В.И. Карасик // Язык, коммуникация и социальная среда. – 2007. – Вып.5. – С.78-86. 3. Караулов Ю.Н. Русский язык и языковая личность / Ю.Н. Караулов. – М.: Наука, 1987. – 263 с. 4. Соломаха А.В. Концепт

«вторинна мовна особистість» в теорії та методиці навчання іноземних мов / Вісник психології і педагогіки[Електронний ресурс]. – Вип.13. – К., 2013. – http://www.psyh.kiev.ua/Збірник_наук._праць._-_Випуск_13. 5. Хоменко А.В. Формирование вторичной языковой личности как фактор совершенствования иноязычной подготовки в экономических вузах /Филол.науки. Вопр. теории и практики. – Тамбов: Грамота, 2013. – № 11, Ч. 2. – С. 187-190.

ФОНОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РУНІЧНИХ НАПИСІВ ТА ЇХ ВНЕСОК У ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНИЙ АНАЛІЗ ГЕРМАНСЬКИХ МОВ

Постнікова Е.І. (Одеса)

Найдавнішим типом письма германців є рунічне письмо, яке виникло в першому столітті н.е. Існує чимало теорій та гіпотез щодо його походження. Однак, найімовірніше, воно було створене на основі одного із північноіталійських алфавітів та поступово поширилось з півдня на північ європейського континенту [3,с.10]. Метою нашого дослідження є з'ясування передумов виникнення рунічного письма, його територіального розповсюдження та функціонування, а також виявлення (при більш детальному аналізі) фонетичних стилістичних фігур у старших рунічних написах. У нашому дослідженні більше уваги приділяється формуванню, функціям та побудові старших рунічних написів, бо саме вони вважаються першим германським літературним і наддіалектним варіантом. Таким чином, мову старших рунічних написів слід розглядати в якості перехідного етапу від загальногерманської прамови, яка пізнається лише на основі реконструкції, і до давніх літературних мов різних германських народностей. На думку Е.А. Макаєва, вони є особливим типом загальногерманського койне, тобто мовою спільною для скандинавського й західногерманського ареалу [2,с.53]. В результаті нашого дослідження було проаналізовано 150 старших рунічних написів та 300 слів, що дало нам можливість прийти до наступних висновків стосовно їх синтаксичної, фонетичної та стильової побудови. Незважаючи на невелику кількість старших рунічних написів, в них чітко прослідкується